

Keveházi Kincső

Egy angyal
története

– Ha nem érted, hogy tényleg nem tudok nélküled élni, hát nézd! Most levettem magam a sziklákon, és nem lesz többé angyal ezen a földön. Te többet érdeemelsz, mint a test gyönyöre, neked a lélek is jár! Te olyan ember vagy, aki megérdemli, hogy szeressék őt! Ne a külsőségeket nézd! A lélek az igazi kincs... Én igazán szeretlek, de ezt te sosem értékelted. Nem vetted észre, mennyit tettem érted? Már régen meghaltál volna, ha nem segíték neked nap mint nap.

– Blair, tegnap szakítottam vele...

– Végre észhez tértél! Úgy örülök! – mosolygott Blair.

– Akkor örökké? – kérdezte Jake.

– És azon is túl! Bízz bennem! Sok mindenben keresztülme-
gyünk, de sosem adjuk fel. A neheze még előttünk van, de szerin-
tem együtt megbirkózunk mindennel, ami az utunkba áll. Talán
még azzal is.

– Hát jó. Hiszek neked, mint amikor azt is elhittem a sok hihe-
tetlen dolog közül, hogy...

– Most menjünk! Mutatok valamit! – vágott közbe Blair.

– Messzire megyünk?

– Attól tartok igen... Napokba, hetekbe, hónapokba, de lehet,
hogy évekbe is fog telni. Isten dönti el. Amikor úgy látja, hogy
már megmutathatom, akkor jön el az idő...

– És mit mutatsz?

– Azt, hogy honnan jöttem.

Történt egyszer egy csillagos éjszakán, hogy a nap találkozott a holddal egy éji bálon. A nap fényes aranypalástját viselte, a hold pedig csillogó ezüstköntösét. Azelőtt nem látták még egymást, így mindketten érdeklődve tekintettek a másikra. A nap, aki máskor olyan harsány és erőteljes, most meglágyult a finom ezüstruhába bújt hold láttán. A hold sem viselkedett kacéran, mint szokott, hanem szégyenlősen elrejtette arcát ezüstsálja mögé. A nap csodálkozva méregette a holdat. Ilyen szépet még

nem látott ezelőtt. A nap életében először nem tudta, mit tegyen. A hold szépsége zavarba ejtette, és határozatlanná tette. Végül aztán erőt vett magán, és odalépett a holdhoz. Ahogy egymás szemébe néztek, hirtelen olyan érzés kerítette őket hatalmába, amihez foghatót még nem tapasztaltak azelőtt. Mintha valahol már találkoztak volna, mintha szerették volna már valamikor egymást. Ott volt viszont az is, hogy sosem éreztek és láttak még ehhez foghatót. Az új, és a biztonságot, bizalmat jelentő ismerős érzések egy izgalmas és titokzatos találkozás gyümölcsei voltak. Ez a találkozás nagyon fontos volt az emberek számára. Ezen az éjszakán egyezett meg a hold és a nap, hogy a nappalokat a nap teszi fényessé, a hold meg éjjel világít, hogy a magányos vándor hazataláljon. Olyankor, amikor a nap lemegy, és a hold feljön az égre, titokban mindig találkoznak úgy, hogy azt senki se láthassa. Néhány percre csupán, hogy az emberek ne vegyék észre, hogy nincsenek a helyükön. Amikor Isten látta, hogy a hold és a nap kiegészítik egymást, akkor döntötte el, hogy az embereket is párosával, egymásnak teremti, hogy majd az életben valamikor találkozzanak, felismerjék egymást, és eggyé váljanak a szeretetben.

Elindult Blair és Jake a virágos úton. Körülöttük ragyogott minden. A kora tavasz friss illata és a lány szellő megborzongatta őket. A fák rügyeztek, a fű kibukkant a hó alól és zöld színben pompázott. Az út mellett elterülő mezőkön a virágok százféle színt öltöttek magukra. Olyan gyönyörű és meghitt volt minden, hogy Jake már nyúlt Blair kezéhez lassan és bizonytalanul. Amikor ezt Blair megérezte, összerezett. Tudta magában, hogy nem helyes, ahogy cselekszik. A szíve nem hagyta, hogy az eszére hallgasson. Elnyomta magában a nyomasztó büntudatot és megfogta Jake kezét. Nem mertek egymásra nézni, mert legbelül mindketten érezték, hogy nem szabadna ezt tenniük. Csendesen,

és kicsit félve mentek előre, hogy megtegyék a hosszú utat, ami előttük állt.

Jake útközben arra gondolt, hogyan ismerte meg Blairt. Még nagyon kicsi gyerek volt, amikor a nagymamája először beszélt neki az őrangyalokról. Akkor tudta meg Jake, hogy minden megszületett gyermek kap Istentől egy angyalt, aki éjjel-nappal vigyáz rá. Ha elhiszi, hogy létezik, és megszólítja, akkor tud vele beszélgetni, kapcsolatot teremteni. Ha nem hiszi el, hogy létezik, az őrangyal akkor is mindig ott van vele, és vigyáz rá egész életén keresztül. Miután ezt elmesélte neki a nagymamája, Jake megpróbált kapcsolatot teremteni az őrangyalával. Eleinte kicsit nehéz volt, mert voltak benne kételyek, és nem tudta teljesen elhinni, hogy létezik az őrangyala. Aztán sikerült meggyőznie magát, és úgy szólította meg az őrangyalát, hogy biztos volt benne, hogy válaszolni fog neki.

Akkor beszélt Blairrel először. Attól az alkalomtól kezdve minden nap beszélgetett vele, és egyre jobban megszerette, egyre jobban hitt benne. Egyik nap, amikor a szíve legmélyén azt kívánta, bárcsak Blair megjelenne előtte, akkor történt meg, hogy először találkoztak. Blair ugyanúgy nézett ki, mint egy átlagos ember. Gyönyörű, szőke haja, meleg barna szemei, mosolygós arca volt. Ez azóta sem változott. Az első találkozásuk után Blair már szinte sosem tűnt el. Amikor Jake-nek szüksége volt rá, ő mindig ott volt mellette. A többi ember számára Blair olyan volt, mint ők. Nem vették észre, hogy nem közéjük való.

Nagyon ritka, hogy az őrangyal és az ember között olyan mély szeretet és barátság alakuljon ki, hogy az őrangyal egész nap az emberek között éljen. Ez nagyon nehéz nekik, mert folyamatosan figyelniük kell, hogy nehogyan olyan dolgot tegyenek, ami elárulná őket. Ezen kívül az őrangyalok az emberek között sokkal védtelegebbek, mint az otthonukban. Blair nagyon sokat kockáztatott Jake kedvéért, mert nagyon szerette őt. Ezt Jake is nagyon jól tudta és boldoggá tette őt ez a tudat. Szerették mindketten egy-

mást, de egyikük sem tudta eldönteni magában, hogy ez a szeretet barátság, vagy inkább szerelem irányába hajlik.

Valahol Erdélyben két hegy között, egy kis viskó állt, patak csörgedezett a kerten át, és a hegyekről a szél odafújta a gyógynövények illatát a kertbe. Olyan gyönyörű és békés volt ez a kis viskó. Itt élt egy nagyon fiatal házaspár, akik hihetetlenül szegények voltak. Napról napra épphogy csak megéltek valahogy. Egyik nap a fiú elhatározta, hogy útra kel a feleségével, hogy munkát keressenek. A legfontosabbakat belepakolták egy kis batyuba, és útnak indultak hátrahagyva a csodálatos helyet, és az ahhoz tartozó szegénységet. Céltalanul vándoroltak, csak az lebegett a szemük előtt, hogy minél messzebbre jussanak, ahol jobb lehetőségek várnak rájuk. Esténként megálltak pihenni, behúzódtak egy fa alá, hogy az megvédje őket az eső elől. Ez a vándorlás a fiatal szerelmeseket egyre közelebb hozta egymáshoz. Egyik este, amikor olyan szép, és meghitt volt minden, valami nagyon furcsa, de csodálatos érzés borzongatta meg őket. Mikor megfogták egymás kezét, olyan volt, mintha teljesen összefonódtak volna a kezeik, mintha ők egy testben lennének két lélek. Hihetetlen érzés volt, ilyen csodálatosat azelőtt sosem éreztek. Nagyon hosszú ideig ültek így egymás mellett, fogták egymás kezét és nem akarták elengedni ezt az érzést. Miután mégis elengedték a másik kezét, változást éreztek. Sokkal erősebb volt az egymás iránt érzett szerelmük, mint valaha, sokkal erősebbek voltak ők maguk is. Megerősödött a másik iránt érzett bizalmuk is. Mindketten egyetértettek abban, hogy talán Isten így akart üzeni nekik, hogy összetartoznak. Úgy érezték, ez egy jel, hogy sosem szabad elhagyniuk egymást, bármit is fúj eléjük a szél.

Blair és Jake továbbra is csendesen vándoroltak, kéz a kézben. Jake egyszer csak megállt, és összeesett. A földön rángatózott, és közben vér folyt belőle mindenhonnan.